

at baade ved Overdragelse i Handel og Vandel og ved Værdiansættelse i det hele taget er der i alt Fald for de sidste 12 Aars Vedkommende intet at befrygte med Hensyn til Pantessikkerheden for Udlaanene. Og hvad Laanene imod Kautions angaar, viser det sig, at der har Bestyrelsen været yderst forsigtig, idet man for større Laan ikke har nøjedes med 2 Kautionsister, men har krævet flere. Det viser sig, at der er Laan, hvor der er indtil 20 Kautionsister. Man har været saa forsigtig med Hensyn til Udlaan baade i fast Ejendom og imod Kautions, at man ikke har kunnet befrygte noget synderligt Tab ved disse Laan. Det er jo ogsaa let at forstaa, at Alberti har været forsigtig med at laane ud. Han har helst ikke villet laane ud — han havde jo andet Brug for Midlerne. I de senere Aar er der udlaant meget faa Kapitaler, og det har sin naturlige Grund i Forholdene, saaledes som de nu foreligge. De Laan, der ere givne, ere derfor givne imod fin Pantessikkerhed, hvilket for saa vidt er heldigt for Sparekassen, trods alle Uheld, der ellers ere skete. Med Hensyn til de Værdier, der forefindes i Sparekassen, tror jeg altsaa ikke, man har noget at befrygte.

Skal Sparekassen genrejses, maa der altsaa nu dannes en ny Garantikapital. Det viser sig jo, at der er et tilstrækkeligt Antal Personer her paa Sjælland — for Resten baade i København og omkring paa Landet —, der ere villige til yde deres Bidrag til Sparekassens Genrejsning ved at danne en Garantikapital. Disse nye Garanter skulle efter Forslaget indbetale 5 pCt. af den tegnede Garanti, og Garantikapitalen maa ikke være under 2 Mill. Kr. Det er min Overbevisning, at naar man ikke stiller større Fordring om Udbetaling end 5 pCt. af Garantikapitalen, vil der ikke tabes meget i de ca. 6 Mill., der allerede ere tegnede, og alle, der have befattet sig med dette Forhold og kende Stemningen omkring paa Sjælland, ere enige med mig i denne Betragtning.

De nye Garanter maa saa danne en ny Bestyrelse. Jeg har foreslaaet, at Sparekassen fremtidig skal ledes af en Direktion paa 3 Medlemmer, og at Indenrigsministeren skal have Ret til at vælge det ene Medlem, indtil Kassen har afviklet alle sine Forhold, endvidere at Indenrigsministeren skal vælge den ene af de to Revisorer, der i Fremtiden skulle revidere Sparekassen og dens Regnskaber, og at der nedsættes et Tilsynsraad paa 12 Medlemmer, hvoraf Indenrigsministeren vælger de 3. — Her er indløbet en lille Fejl i

Lovforslagets § 6. Oprindelig havde jeg kun foreslaaet 9 Medlemmer, og i Lovforslagets § 6 er Tallet 6 blevet staaende. Der maa altsaa foretages den Ændring, at Tallet 6 rettes til 9. — Endelig skal der dannes et Repræsentantskab af de nye Garanter. Dette Repræsentantskabs Myndighed skal fastsættes ved en Instruks eller en Vedtægt, der udarbejdes af Indenrigsministeren.

Med Hensyn til Sparekassens Virksomhed indtil videre gaar Forslaget ud paa, at den skal deles i to Afdelinger, en Afdeling, som man kalder den gamle, og en, som man har betegnet som den nye. Den gamle Afdeling vil komme til at bestaa af de Indskudskapitaler, der blive staaende, altsaa af Indskydere, som ikke ville være med at genrejse Sparekassen, men snarest muligt ville have deres Indskudskapital udbetalt. Det nedskrevne Beløb, de 75 pCt., skulde saa blive staaende i 5 Aar og udbetales med 20 pCt. hvert Aar. Alle de, der ønske at være med at genrejse Sparekassen, skulle derimod straks kunne overføre 50 pCt. af det nedskrevne Beløb til den nye Afdeling, og der ville de saa efter den Regel, der er sat i Forslaget, lidt efter lidt kunne faa Raadighed over disse Indskudskapitaler. Der udstedes nye Sparekassebøger, og i de første Aar maa de vedkommende Indskydere ikke udtage mere end de i Lovforslaget fastsatte Beløb, medens de efter 1910 kunne udtage de Beløb, de have Brug for, i Henhold til de Vedtægter, der i øvrigt gælde for Sparekassen.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Modregningskrav har man i Folketinget ment — hvad jeg ogsaa har tiltraadt —, at Interessenter i Sparekassen, der kunne gøre saadanne Modregningskrav gældende, ikke skulde stilles ringere ved Sparekassens Genrejsning, end de vilde blive stillede under en Konkurs. Derfor er der i Lovforslagets § 2 optaget en Bestemmelse om, at Modregningsretten vil kunne gøres gældende overfor Sparekassen. Men nu er Forholdet jo det, at Sparekassen har pantsat en Del af sine Panteobligationer, dels til Staten, dels til Privatbanken, dels til Nationalbanken, og det er en Selvfølge, at man ikke kan gøre Modregningskrav gældende overfor Trediemand, der er kommen i Besiddelse af disse Obligationer. Modregningsretten skulde derfor gøres gældende overfor selve Sparekassen, hvis Pligt det maa være saa hurtigt som muligt at indløse de Obligationer, overfor hvilke Modregningsretten kan gøres gældende.